

Організована логістична система виконує на підприємстві онлайн –торгівлі ряд задач:

1. Ефективне управління матеріальними потоками;
2. Вчасне здійснення перевезень;
3. Керування складськими операціями;
4. Прогнозування та контроль за необхідним рівнем запасів;

Одним із варіантів залучення аутсорсингу в інтернет-торгівлі є фулфілмент, який є комплексом послуг, згідно з яким оператор бере на себе прийом товарів, їх зберігання, комплектацію, пакування, організацію доставки до клієнта, прийом грошей від покупців і обробку повернень. Завдяки такому аутсорсингу інтернет-магазин має можливість максимально зосередитись на ефективному маркетингу та зростанні обсягів продажів.

Розглядаючи взаємовідносини із постачальниками в логістичній діяльності в онлайн-торгівлі є два варіанта – оптова закупівля або пряма поставка (дропшипінг). Перший варіант представляє собою закупівлю онлайн-магазином товарів партіями і доставку їх на склад, у другому – прийом замовлення і одразу передача його на клієнта, тобто право власності на товар переходить одразу від продавця до покупця [3]. Обидві схеми мають свої недоліки. При оптових закупівлях збільшується стаття витрат за оренду складу, виникає необхідність мати грошові запаси для закупівлі оптових партій продукції і у випадку збитки при падінні попиту на куплений товар. При дропшипінгу можуть виникнути проблеми з наявністю, термінами доставки і кількістю необхідного товару [4].

Оскільки схема дропшипінгу працює досить ефективно, то ця ніша більш популярна. Головна проблема дропшипінгу полягає в актуальності даних про наявність необхідного товару на складі. Продавши товар, якого зараз немає в наявності, підприємець втрачає довіру клієнта і маркетинговий бюджет, витрачений на його залучення.

Отже, в онлайн-торгівлі найуспішнішим буде той підприємець, який краще впорається з проблемою оптимального розподілу функцій між власною логістикою і аутсорсингом. Найскладнішим, але і найцікавішим, тут є формалізація та правильна постановка завдань в умовах української економіки та нових реалій.

Джерела та література

1. Global Ecommerce 2020 Report. URL: <https://www.businessinsider.com/global-ecommerce-2020-report> (дата звернення: 16.10.2020)
2. Болтянська Л. О., Андреева Л. О., Лисак О. І. Сучасні тенденції розвитку підприємництва в Україні. *ADVANCES OF SCIENCE. Proceedings of articles the international scientific conference Czech Republic. Karlovy Vary, 2018. 28 September. С. 1357–1366.*
3. Дропшипінг – що це таке? URL: <http://shtefan.com.ua/dropshipping-shho-ce-take/> (дата звернення: 18.10.2020).
4. Дропшипінг – як заробляти вдома на продажі одягу? URL: <http://www.volynpost.com/news/130321-dropshipping-iakzarobliaty-vdoma-na-prodazhi-odiagu> (дата звернення: 16.10.2020).

Дудко О. – аспірант кафедри
регіоналістики та туризму
ДВНЗ «КНЕУ ім. В. Гетьмана»
м. Київ, Україна

Особливості формування і реалізації регіональної економічної політики України

Сучасний економічний розвиток України засвідчує збереження просторової нерівномірності та міжрегіональних соціально-економічних диспропорцій. Доволі низькі конкурентні позиції України на глобальному ринку, низька інтенсивність інтеграційних процесів у форму-

ванні внутрішнього ринку країни, повільні структурні зрушення, наявність загрозливих тенденцій у розвитку опорного каркасу системи розселення через деградацію сільської поселенської мережі, а останнім часом і нестабільна та загрозлива для української державності політична ситуація перешкоджають якісному економічному зростанню. Нерівномірність регіонального розвитку в Україні посилює диференціацію якості життя населення, активізує зовнішню трудову міграцію, унеможливує зменшення масштабів безробіття та ефективне вирішення інших соціальних проблем [5, 14]. Формування й реалізація регіональної економічної політики набуває особливого значення в умовах проведення в Україні широкомасштабних системних реформ. Зокрема, проведення децентралізації системи державного управління, делегування повноважень у різних сферах діяльності на рівень регіонів суттєво підвищує їх роль і значення в життєдіяльності суспільства та держави. Складовими частинами цієї тенденції стає, з одного боку, підвищення відповідальності органів публічного управління за ефективність регулювання регіонального розвитку, з іншого – підвищення відповідальності самих регіонів за ефективність територіальної організації суспільно-економічного життя, раціональне використання внутрішнього потенціалу і використання незадіяних джерел розвитку.

Метою державної регіональної політики є створення умов для динамічного, збалансованого розвитку України та її регіонів, забезпечення їх соціальної та економічної єдності, підвищення рівня життя населення, додержання гарантованих державою соціальних стандартів для кожного громадянина незалежно від його місця проживання [3]. Одним із найважливіших складників регіональної політики держави в цілому є регіональна економічна політика, ефективність формування та реалізації якої суттєво впливає на загальний розвиток регіону.

Реалізація регіональної економічної політики в країнах світу суттєво відрізняються, оскільки вона формується державою на основі національної соціально-економічної моделі. Зокрема, регіональна економічна політика країн ЄС представлена компліментарною дією наднаціональних, національних та регіональних структур та поєднує фінансові можливості країн-учасниць для подолання територіальної асиметрії за допомогою інвестиційних грантів, податкових пільг, пільгових кредитів тощо.

На відміну від багатьох інших країн, регулювання регіонального розвитку в США є децентралізованим. Спеціалізованим федеральним органом умовно можна вважати Адміністрацію економічного розвитку, що входить до складу міністерства торгівлі. Її діяльність в основному зорієнтована на реалізацію програм розвитку відсталих та депресивних регіонів і створення в них округів економічного розвитку, зон підприємництва тощо. Іншими організаціями, відповідальними за регіональну політику в країні, є Управління з розробки політики й Адміністративно-бюджетне управління при президентові країни, Федеральна консультативна рада з економічного розвитку, Комісія з торгівлі між штатами [2].

У сучасних умовах у розвинених країнах світу сформувалося декілька напрямів регіональної економічної політики. Завдання першого з них – традиційного полягає в урівноваженні соціально-економічного розвитку окремих частин країни, що досягається шляхом стимулювання розвитку економік менш благополучних регіонів. Другий напрям являє собою регіональний аспект «галузевих політик» центрального уряду, спрямованих на вирішення різних галузевих завдань (структурна перебудова економіки країни, стимулювання розвитку високотехнологічних галузей та ін.), він має значний вплив на перспективу розвитку різних регіонів країни. Міжінституційний (третій) напрям політики центрального уряду для вирішення проблеми відносин між різними просторовими рівнями влади включає питання фінансових потоків від центру до місцевої і регіональної влади (незв'язані трансферти на поточні витрати). До четвертого напрямку належить інтеграційна політика, орієнтована на посилення горизонтальних економічних і соціальних зв'язків між регіонами країни або між сусідніми регіонами суміжних країн.

Останніми роками активно розвивається новий напрям – інноваційна регіональна політика, спрямована на підвищення конкурентоспроможності економіки країни шляхом активізації інноваційних процесів у галузях, сконцентрованих в окремих регіонах [4]. Визначення нових підходів до формування цілей, пріоритетів і механізмів реалізації регіональної економічної політики зумовлюється європейським вибором України. З огляду на це насамперед доцільно

ознайомитися з основними засадами формування та реалізації регіональної економічної політики країн – членів ЄС.

Світова практика останніх десятиріч свідчить, що оновлення інструментарію управління регіонами і форм реалізації регіональної економічної політики в умовах глобалізації та багаторівневої інтеграції має спиратися на принципово нові, гнучкі та злагоджені форми взаємодії, ініціативно трансформуючи слабкі місця в можливості, свідомо мобілізуючи власний потенціал регіону до розвитку, нейтралізуючи конфлікти інтересів спільною конструктивною взаємодією, спрямовано формуючи систему регіональних інститутів залучення інвестицій і поширення інновацій [1, 17].

Незважаючи на суттєві відмінності щодо формування й реалізації регіональної економічної політики у країнах світу у кожній із них чітко простежується тенденція до зростання ролі і значення регіонів у соціально-економічному розвитку. Зарубіжний досвід свідчить, що регіональна економічна політика вимагає довгострокового стратегічного бачення цілей. Програми регіонального розвитку характеризуються поєднанням як галузевих, так і територіальних підходів. Провідною тенденцією регіонального розвитку країн ЄС стає активізація прикордонного співробітництва, що посилює зовнішньоекономічний вектор діяльності регіонів, сприяє створенню Єврорегіонів, транскордонних кластерів та виводить регіональну політику на новий рівень міжнародних інтеграційних і коопераційних зв'язків. Децентралізація повноважень центральної влади на користь регіональних та місцевих органів управління є визначальним чинником, що забезпечує планомірну реалізацію потенціалу регіонального розвитку в зарубіжних країнах.

Джерела та література

1. Дунаєв І. В. Механізми модернізації регіональної економічної політики в Україні в умовах інтеграційних процесів: дис. ... д-ра наук з держ. упр.: 25.00.02. Харків, 2018. 440 с.
2. Полікарпова О. Регіональна політика ЄС: практичний досвід для України. Вісник Тернопільського національного економічного університету. 2015. Вип. 3. С. 101–110.
3. Про засади державної регіональної політики: Закон України від 5 лют. 2015 р. № 156. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/156-19>.
4. Світовий досвід формування та реалізації державної регіональної політики. URL: <http://ved.odessa.gov.ua/transkordonnespivrobitnistvo/statittransgranichnoesotrudnichestvo/svtovij-dosvd-formuvannya-ta-realzac-derzhavno-regonalno-poltiki>
5. Територіальний розвиток і регіональна політика в Україні: виклики та пріоритети сталого ендogenous зростання регіонів України в умовах сучасних реформ/наук. ред. В. С. Кравців. Львів, 2018. 157 с.

Єфремов І. – студент

Науковий керівник: к. е. н., доц.

І. Гурська

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

м. Бережани, Україна

Перспективи розвитку аграрного сектору економіки України

Аграрний сектор займає одне з найважливіших місць у структурі української економіки та гарантує продовольчу безпеку країни, дає значній частині сільського населення робочі місця. Завдяки динамічному нарощенню виробництва у ключових галузях сільське господарство стає основою для створення нових робочих місць на селі та забезпечує зростання ВВП у період кризи на 14–17 % [3].